

Sygn. akt II Ka 107/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r.

sprawy **W. M. (1)**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracyjnych w sprawie znaków i sygnałów drogowych w zw. z art. 9 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 10 marca 2015 roku sygn. akt II W 773/14

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. oraz art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną w punkcie 1 karę obniża do 700 (siedemset) złotych grzywny,
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, w pozostałym zakresie,
3. zasądza od W. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych.

Sygn. akt II Ka 107/15

UZASADNIENIE

W złożonym do Sądu Rejonowego w Sieradzu wniosku o ukaranie W. M. (1) zarzucono to, że: w dniu 08.08.2014 r. około godz. 18.02 w miejscowości (...) gmina B., kierując samochodem marki F. (...) o nr rej (...) nie zastosował się do znaku P-4 linia podwójna ciągła, to jest popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych w z. w art. 9 § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 10 marca 2015 r. wydanym w sprawie II W 773/14 W. M. (1) uznany został za winnego dokonania zarzucanego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 k.w., za który wymierzono mu karę 1500 złotych grzywny. Zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 150 złotych.

Wyrok ten zaskarżony został przez obrońcę obwinionego, który w złożonej apelacji zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania- art. 34 k.p.w. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie wyjaśnień obwinionego za „kłamlliwe” wobec faktu:
 - a) iż wyprzedzany pojazd nie jechał wężykiem w sytuacji, w której nie ma żadnych dowodów mogących prowadzić do zweryfikowania tej okoliczności (albowiem znajdujące się w aktach sprawy nagranie rozpoczyna się na chwilę przed zdarzeniem, a wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie dotycząc wcześniejszej sytuacji),
 - b) iż wyprzedzany pojazd nie wykonywał żadnych dziwnych manewrów, mimo że nie ma żadnego innego dowodu mogącego rozstrzygnąć tę okoliczność, co również dotyczy zeznań świadka C. N. (1),
 - c) obwiniony niezwłocznie po wykonaniu manewru nie poinformował Policji o zachowaniu mijanego kierowcy, pomimo że między tymi zdarzeniami a zatrzymaniem minęło 71 sekund i dodatkowo- korzystanie przez obwinionego z telefonu w czasie prowadzenia pojazdu jest zabronione
- obrazę przepisów postępowania- art. 167 § 1 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. wyrażające się w przyjęciu, iż obwiniony poruszał się z nadmierną prędkością, pomimo braku wiadomości specjalnych Sądu oraz niezbędnych dowodów w tym zakresie,
- obrazę przepisów postępowania- art. 8 k.p.w. w zw. art. 8 § 1 k.p.k. wyrażającą się w przyjęciu, że dla oceny sprawstwa i winy obwinionego znaczenie ma fakt przyjęcia mandatu karnego przez inną osobę biorącą udział w zdarzeniu.

Nadto obrońca obwinionego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej kary w wymiarze 1500 złotych grzywny, w której „właściwości osobiste sprawcy, jego wcześniejsza niekaralność oraz ocena prawna zdarzenia w stosunku do innego sprawcy prowadzić winny do ustalenia ewentualnej grzywny dalece niższej.”

Powołując się na tak przedstawione zarzuty apelujący postulował zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego W. M. (1) zasługuje na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej zakresu sankcjonowania przypisanego zaskarżonym wyrokiem czynu. W pozostałym zaś elemencie ten środek odwoławczy uznany został za prezentujący pozbawioną podstaw polemikę z prawidłowymi ustaleniami organu ferującego zaskarżony wyrok, a co za tym idzie, nie może on prowadzić do wzruszenia tego orzeczenia w postulowanym kierunku.

Według autora apelacji Sąd Rejonowy w Sieradzu odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie zachowania się na jezdni uczestnika ruchu drogowego, który kierował pojazdem poruszającym się w tym samym kierunku przed W. M. (1). Równocześnie w ten sam sposób potraktowano relacje obwinionego odnośnie sytuacji na drodze przed zatrzymaniem go przez funkcjonariuszy policji. Jak wskazał skarżący brak jest dowodów, jakie podważyłyby właśnie te mające istotne znaczenie dla oceny przypisanego W. M. (1) zachowania wyjaśnienia, albowiem:

- zawarte na nośniku nagranie rozpoczyna się dopiero na chwilę przed zdarzeniem,
- zeznania świadka C. N. nie określają zachowania się tego innego (poprzedzającego obwinionego) uczestnika ruchu drogowego.

Trudno z takimi zapatrywaniami się zgodzić, jeżeli pod uwagę weźmie się rozstrzygane zagadnienia dotyczące dopuszczenia się przez W. M. przypisanego mu wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

Nie ma przy tym podstaw do kwestionowania poczynionych przez organ meriti ustaleń, który stwierdzenia obwinionego rozważył w całości w sprawie materiału dowodowego. Podane nagranie uzupełnione zostało zeznaniami świadka C. N. (1), który jednoznacznie wskazał na okoliczności zatrzymania do kontroli drogowej w dniu 08 sierpnia 2014 roku w miejscowości (...) kierującego pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powodem tego zatrzymania było niezastosowanie się przez kierującego W. M. (1) do poziomego oznaczenia (p-4 linia ciągła). Jawi się przez obraz przedmiotowego postępowania obwinionego, w którym dla sprawstwa wymienionego co do zarzucanego czynu nie może mieć znaczenia postępowanie innego uczestnika ruchu drogowego. W takim to podejściu brak jest podstaw do kwestionowania zajętego przez Sąd I instancji stanowiska o dopuszczeniu się przez W. M. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 k.w.

Dlatego też zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 84 k.p.k.) nie może uznany być za uzasadniony. Zarzut ten bowiem nie może ograniczać się jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Powinien on wskazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się oceny wewnętrznych, czy wzajemnych sprzeczności. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważenia stanowiska sądu (tak między innymi w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2007 roku- IV KK 157/07-Biuletyn Prokuratury Krajowej 2007/15/40, Prokuratura i Prawo- 2008/1/12 oraz w wyroku tego Sądu z dnia 03 września 2002 roku-V KK 15/02- system informacji prawniczej LEX nr 55 214). Trafnym w tym miejscu wydaje się przypomnienie utrwalonego od lat poglądu wyrażonego tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane a ich poprawność zdyskwalifikowana wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 74 k.p.k. i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że Sąd orzekający-oceniając dowody- naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k..

Wbrew twierdzeniom apelującego, uchybień które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie stwierdził. W ocenie organu odwoławczego postępowanie rozpoznawcze w rozpatrywanej sprawie zostało poprawnie przeprowadzone. Zajęte przez siebie stanowisko Sąd Rejonowy w Sieradzu w sposób pozwalający na uznanie sprawstwa i winy obwinionego uzasadnił.

Z tego też względu nie znaleziono podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie czy też zmianę polegającą na uniewinnieniu W. M. (1) od przypisanego mu tym wyrokiem czynu.

Odmienne natomiast podejścia wymaga element zakresu sankcjonowania przedmiotowego zachowania obwinionego, który w zaskarżonym rozstrzygnięciu cechuje się nadmierną surowością.

Z rażąco niewspółmiernością orzeczonej kary –a tylko w przypadku tego rodzaju niewspółmierności są podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku -możemy mówić tylko wtedy, gdy suma kar oraz środków karnych za przestępstwo, jakie zostało przypisane oskarżonemu nie uwzględnia w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę w potocznym znaczeniu tego słowa – "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. II AKa 116/00, Prok. i Pr. 2002/1/29).

Tak określona sytuacja zachodzi- w ocenie Sądu Odwoławczego- w niniejszej sprawie. Uznać przez to należy że wymierzona W. M. (1) zaskarżonym wyrokiem kara cechuje się rażąco niewspółmiernością (surowością).

Podnosząc okoliczności wpływające na wymiar orzeczonej w stosunku do obwinionego kary 1500 złotych grzywny organ I instancji z jednej strony podkreślił charakter naruszonych przez niego przypisanym mu czynem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ale też wskazano na jego dotychczasową niekaralność i to zarówno za przestępstwa jak i wykroczenia. Niewątpliwie na takie sankcjonowanie zachowania W. M. wpływ miały podane przez niego dochody w prowadzonej działalności. Faktem jest, że elementy te zawarte zostały w przepisie art. 33 k.w. określającym dyrektywy wymiaru kary ale i okoliczności wpływające na ten wymiar. Jednakże w sposób niewłaściwy odniesiono się do tak zasadniczej natury zagadnień jak stopień zawinienia obwinionego, pobudki i sposób jego działania.

W tak przedstawionych uwarunkowaniach wymierzona W. M. (1) kara jawi się jako sankcja rażąco surowa. Dlatego też na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 4 k.p.k. oraz art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że orzeczoną karę grzywny obniżono do kwoty 700 złotych.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądając od W. M. (1) kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia (za postępowanie odwoławcze) oraz wymierzając mu opłatę za obie instancję w kwocie 140 złotych (zgodnie z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku „o opłatach w sprawach karnych” Dz. U. a 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.)